

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

גיליון מס' 274 | ג' תמוז התשפ"ב

חקת

זמני כניסה ויציאת שבת

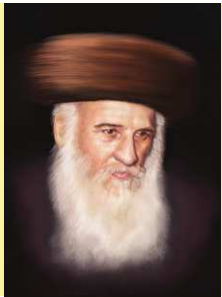
יציאה	כניסה	חיפה
20:35	19:22	תל אביב
20:33	19:31	ירושלים
20:31	19:14	באר שבע
20:31	19:29	

הגיליון הוקדש

יהודה בן אליהו אליוס רחובות רבקה בת רינה שלום בית והתחזקות בדרך הבעש"ט. עדן בן רונית רבקה ויסכה חנה בת שרית רבקה התחברות לדרך הבעש"ט

מקדישים עלון ורואים ישועות

054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א מייסד ה'דרך'

ליציאת קשר
054-8424530

ידי ע"י עמותת דרך הבעש"ט ער. 580660942

בנק לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש י"ד הבעל שם טוב

אוהב שלום ורודף שלום

בפטירת אהרון הכהן נאמר "ויבכו את אהרון" לא על אהרון, אלא את אהרון. זה היה הבכי. הכוונה היא על כך שחסר את המעלות שהיו לאהרון הכהן, את המדרגות שלו, את הרוחניות שלו ועל זה בכו כל בית ישראל. גם הבכי שבכו כולם היה מכוון לאותו צער. לא שאחד בכה על ה'שלום בית' שלו ואחד בכה על ה'שלום שכניו' שלו... אלא כולם כיוונו לנקודה אחת: **על כבוד שמיים שהיה מתאהב בזכות אהרון ונחסר מן העולם.**

זאת מדרגה מאוד מאוד גבוהה, שאהרון הצליח להרים את עם ישראל אליה, שיכאב להם ההפסד הרוחני שיש בעולם ולא ההפסד הגשמי.

במסכת שבת (קה), אמרו חז"ל: "כל המוריד דמעות על אדם כשר הקדוש ברוך הוא גונזים בבית אוצרו". לכאורה קשה, הרי במסכת ברכות דף ל"ג: אמרים חז"ל: **"אין לו לקדוש ברוך הוא בבית אוצרו אלא יראת שמיים בלבד?" לא כתוב שיש שם גם דמעות...** אלא שלפי דברינו מובן נפלא: מי שבוכה על אדם כשר בבחינה שאמרנו שהוא דואב על חסרון כבוד שמיים שנגרם בעטיו של סילוקו של צדיק, הרי זה היא היראת שמיים, ומקומן של דמעות אלו להיות באוצרו של הקב"ה.

יש לנו בפרשה את המסר הנפלא מה צדיק אמת צריך להנחיל לעם ישראל. ה'צדיק אמת' מביא את עם ישראל לחשוב על בורא עולם, מה איתו, מהו המצב של הרוחניות בעולם, זה נקרא **"צער גלות השכינה"**. שיהיה אכפת לך לא רק הצער האישי שלך אלא גם מהצער של השכינה. כמובן שכדי להגיע לצער גלות השכינה מתחילים מהצער הגשמי.

אהרון הכהן "אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה". מה זה אוהב שלום ורודף שלום? **שלוש** הוא. **מבואר** בספרים הקד' ש-**שלוש** הוא שמו של הקדוש ברוך הוא. אהרון היה **"אוהב שלום"** - את השם. אבל לא רק אוהב את השם אלא **"ורודף שלום"**, כלומר: מרוב האהבה שלו לבורא עולם הוא לא היה מוכן לוותר אף על הרחוקים ביותר! גם על אותם אנשים שהם אנטי לכל דבר שבקדושה, היה אהרון רודף אחריהם ומקשר אותם לבורא עולם.

שבת שלום ומבורך.

"וַיִּרְאוּ כָּל הָעֵדָה כִּי גִוַע אֶהְרֹן וַיִּבְכוּ אֶת אֶהְרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל" (במדבר כ כט)

יש כאן תיאור של מה שקרה כשעם ישראל שמע שאהרון נפטר. אומרת התורה: **"וַיִּבְכוּ אֶת אֶהְרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל וַיִּבְכּוּ אֶת אֶהְרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל."**

חז"ל נותנים לנו טעם מדוע באהרון מוזכר שבכו אותו כל בית ישראל ואילו אצל משה נאמר - **"וַיִּבְכּוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מֹשֶׁה"** (דברים לד ח) ולא כתוב כל בית ישראל. משום שאהרון היה **"אוהב שלום ורודף שלום"**, ולכן כל עם ישראל ללא יוצא מן הכלל בכה על חסרונו, ואילו משה שהיה צריך להיות גם הדיין שמחייב לזה ומוזכר לזה, בוודאי שלא ימנע שתהיה עליו תרעומת.

"המשך חכמה" מוסיף לעמוד על נקודה נפלאה הקשורה לפטירת אהרון הכהן. ידוע שמי שרוצח בשגגה גולה לעיר מקלט עד מות הכהן הגדול. נמצא שאם לא היה אחד שלא הצטער על פטירת אהרון מכלל ישראל הוי אומר שבכל ארבעים שנה שהיו עם ישראל במדבר לא הרג אחד מהם בשגגה את חבריו ונתחייב גלות! זה מראה את גודל מעלתו של אהרון הכהן שבזמנו כולם היו יראים ושלמים ולא קרה שום פגע ונזק לכלל ישראל.

אפשר לבאר בדרך נוספת: בלשון הפסוק כתוב - **"וַיִּבְכּוּ אֶת אֶהְרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל"** ולכאורה יותר מתאים לכתוב "ויבכו על אהרון"?

אלא יש לבאר נפלא: ישנם שני סוגי בכיות של אדם בשעה שנפטר לו קרובו ל"ע. יש כאלה שהם בוכים על אמה שלהם "איי איזו אמא יקרה, איך היא הייתה מחייבת, איך היא הייתה מבשלת, איך היא הייתה מקבלת אותי". מה אתה בוכה? הוא בוכה על כך שהיום הוא מסכן, אין לו מי שיבשל לו, אין לו מי שיחייך אליו ואין מי שיקבל אותו כמו שהוא... יוצא בעצם שהוא בוכה על עצמו שהוא מסכן. וזהו הבכי הטבעי אצל כל אדם בשעת צער כזו.

אבל ישנו בכי אחר, כאשר אדם בוכה על "קידוש השם" שנחסר בעולם בעקבות פטירת אדם כשר. עכשיו חסר בעולם את העבודת השם של הצדיק הזה, את הקידוש השם שהוא היה עושה, את המעלות הרוחניות שלו שעכשיו אינם בעולם. אין כעת ממנו ללמוד אותם, אין ממי להידבק.

יש לי שאלה

אח קטן שמשגע אותי

רציתי? והאח צועק "זה שלי! תביא לי את זה", ואתה עונה בעדינות "אין בעיה, בבקשה... נרגעת? יופי, אכפת לך עכשיו לדבר איתי? מותק, אני אוהב אותך אתה אח שלי, אכפת לך שנהיה חברים? מה אתה אומר? אל תצעק, תדבר בכבוד ותקבל ממני מה שאתה רוצה..."

ככה תדבר איתו ותרגיע אותו... הצלחת? מצוין, ברוך ה' ככה יייה גם עם האישה שלך. תזכור: בכל פעם שאתה זוכה להתגבר ולהימנע מויכוח עם אחיך אתה מתאמן לקראת החיים האמיתיים שלך. זו הסיבה שה' שתל לך כזה אח...

וכי מה הבעיה לבורא עולם לתת לך רק אחיות עדינות ונחמדות כמו האחיות שלך הקטנות שאתה רק רואה אותן ואתה שמח. אבל, זה לא היה מקדם אותך לשום מקום. אתה יודע מי מקדם אותך? **דווקא האח הזה!**

בהצלחה ידידי!

יש לכם שאלה לרב? שלחו אלינו Derech.alon@gmail.com

לכבוד הרב שליט"א אני בן 17 ויש לי אח מתחתי בן 13 שמתנהג כלפיי לא יפה, הוא מסוגל ליגוע לי בחפצים האישיים, צועק עלי על ידי אנשים וכו'. איך הרב מציע לי להתמודד איתו?

תשובת הרב:

ידידי היקר! מדוע הקב"ה נתן לך כזה אח? פשוט, זו המתנה של החיים שלך! מחר מחרתיים אתה תצטרך להקים בית ובדיקו אותו יחס שיש בינך לבין אחיך - זה היחס שיהיה לך בינך לבין אישתך! ההתנהלות שלך עכשיו עם אחיך, היא הזמן שלך להתאמן איך להתמודד בעתיד עם אישתך. נראה אותך מצליח להוביל את המצב לרגיעה, לשקט ולהכנעה. תתחיל לנסות להנמיך את הקול, "כן, מה

מאות תשובות

בנושאים שחשובים לך אישית מחכים לך בעולם ההדרכה של קו דרך הבעש"ט

03-30-90-900

שלוחה 16

בסיעתא דשמייא נפתחה מחלקת שידוכים בדרך הבעש"ט.

ניתן לפנות במייל Derechbst@gmail.com

מה נקרא כבוד לשני? כבוד זה לעשות מיד כשמבקשים ממך!!! אם הייתי מחכה אפילו שניה, הייתי מפסיד את המעלה של 'לכבד את אשתי'.

יסוד ראשון במעלה אותו מלמד אותנו ר' משה גדול הדור בארצות הברית לאחר השואה, אם אתה משתהה כאשר מבקשים ממך לעשות איזה דבר - זה לא נקרא כבוד לשני - אפילו אם אחר כך עשית את מה שהוא ביקש.

טבעו של אדם להשיב כאשר מבקשים ממנו דבר מה: "אין בעיה, קיבלתי, אַתָּה יכולה להיות רגועה, מתי שאראה לנכון זה יהיה מוכן, אני לוקח את הקניות עליי, אני אסדר את זה, אני אשטוף את הבית, מתי? בזמן שלי..."

אני אומר לכם על עצמי: מאז שהשם זיכה אותי להכיר את היסוד הזה של "כאן ועכשיו" - הכל בבית שלי נראה אחרת. זה הסוד: "כאן ועכשיו"! זהו יסוד ענק בשלום בית, יסוד ענק בכבוד לזולת, לא לדחות את השני, לא לדחות את האישה והילדים. תשתדל לעשות במייד **גם אם זה באמצע ה'כוס תה' שלך**. מי לנו גדול מר' משה פיינשטיין שידע לסגור את השניים מקרא ואחד תרגום' ולכבד את אשתו. קל וחומר אם אתה באמצע קריאת עיתון שתעזוב את הכל ותכבד.

"ענני הכבוד" נקראים כך משום שכבוד פירושו של דבר: "לא לעכב את מה שצריך לעשות". כל תפקידם העיקרי של ענני הכבוד זה ליישר לעם ישראל את הדרך במדבר, זאת כדי שמייד ברגע שבורא עולם נותן להם את הסימן שצריך להתקדם למסע הבא - **הם לא ישתהו אף לרגע ומיד יוכלו לצאת לדרך**. מכאן נקרא שמם "ענני הכבוד" על שום שבזכותם יכלו עם ישראל לכבד את רצון ה' ולעשותו מיד באותו הרגע, ללא שהות ועיכוב כלל.

זכורני כשהייתי משגיח בישיבה מסוימת, היה בחור מיוחד מאוד שתמיד בקביעות כשהייתי מבקש ממנו משהו, הוא היה עונה "כן, בבקשה הרב", **ומיד היה רץ להביא ולסדר כל מה שביקשתי**. אני זוכר שנקשרתי אליו בצורה יוצאת מן הכלל. ולמה כך? כי הרגשתי איך אני מעריך אותו וזאת בגלל שהוא כיבד אותי בכך שכשאני ביקשתי הוא היה עושה מיד - **זהו מסר שמחבר את הזולת אליך**.

אתה יכול להביא לאשתך שרשרת זהב ליום הנישואין שלך, אבל זה לא משתווה לערך של

כאן ועכשיו מה גרם לר' משה פיינשטיין זצ"ל לסגור את הספר ברגע אחד? ואיך תגרום לאשתך להרגיש הכי מאושרת ממך בעולם?

אנחנו זוכים היום להתחבר ליסוד של ר' משה פיינשטיין זצוק"ל, מחבר הספר "אגרות משה". את היסוד לימד אותנו במעשה שקרה איתו בעצמו: בליל שבת אחד חזר ר' משה מבית הכנסת ואיתו אחד האורחים שהיה אמור לסעוד על שולחנו באותה השבת. והנה כשהגיע ר' משה לביתו גילה שהרבנית היקרה לא הספיקה לערוך כלל את שולחן השבת ועדיין השולחן עמד ללא המפה וכלי הסעודה. כמובן שאצל ר' משה לא היתה שאלה האם להעיר לרבנית או לא, לבינתיים ישב ר' משה ופתח חומש כדי לקרוא את ה"שניים מקרא ואחד תרגום" של הפרשה.

לבינתיים, הרבנית נערכה לקראת הסעודה ופרשה את המפה, החלות, היין וכל מה שצריך. כשסיימה הרבנית לסדר את שולחן השבת, פנתה היא לר' משה בשתי מילים: "הכל מוכן!". **באותו הרגע ממש סגר ר' משה את החומש ונעמד בזריזות כדי לגשת אל הקידוש**. לא חיכה ר' משה לסיים את הפרק או העניין שבשניים מקרא (כידוע לפי ההלכה שיש לסיים ואם לא, עדיף להתחיל מתחילה שוב...) האורח שהיה שם התפלא ושאל את הרב: "למדנו רבינו, הרי הרב המתין כל כך הרבה זמן לרבנית, וכי הרב לא היה יכול להתעכב אפילו מעט לסיים את העניין, מדוע היה נדמה לי שהרב ממנהר כל כך להתחיל מיד כשהבנית הודיעה ש'הכל מוכן'?" **ענה לו ר' משה גדול הדור זצ"ל:** כתוב בהלכה שעל האיש מוטל להיות כלפי אשתו בגדר של "אוהבה כגופו ומכבדה יותר מגופו", אתה יודע

ה'מדריך חתנים' אמר לי בתקופה בין האירוסין לחתונתי את הדבר הבא: "בבית חשוב להקפיד על שלושה דברים, יחס, חום וכבוד". **כיצד באמת ניתן לכבד את האשה וכמובן לגרום לה שתהיה מרוצה ושמחה בבעלה?** בשביל זה יש לנו את היסודות של ה'הדר' והשבוע נקדיש את השיחה לדבר שנקרא "כבוד". זה גם בין אשה לבעלה וגם בין כל אדם לחבירו, **מיד נתחיל...**

כדרכנו נעמוד על מספר שאלות מהפרשה ושאר דברים:

בפרשתנו מוזכרת 'מלחמת עמלק', עמלק ששמע שהסתלקו ענני כבוד עקב פטירת אהרון הכהן יצא להילחם עם ישראל. כמו שנאמר "וישמע הכנעני מלך ארד כי בא ישראל דרך האתרים" ואומר רש"י שאותו הכנעני היה עמלק שרצה לנצל את זה שהסתלקו מעם ישראל הענני כבוד, ולהילחם בהם.

נשאלת השאלה: מדוע באמת ענני הכבוד היו בזכותו של אהרון דווקא?
ושאלה נוספת: מדוע דווקא עמלק מגיע להילחם בעם ישראל?

ושאלה שלישית: מדוע נקראו אותם עננים בשם 'ענני כבוד'? וכי לא היה מתאים יותר שיקראו 'ענני הגנה'? הרי זה כל מה שהם עשו כמבואר בכמה מקומות בחז"ל שהיה הענן מגן מפני הצינה והחום ומנחשים ועקרבים ואף מאבני בליסטראות של המצריים.

זאת לא הפעם הראשונה שעמלק נלחם עם בני ישראל. בפעם הראשונה שזה קרה כתוב: "וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרון וחור תמכו ידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד בוא השמש". רואים שלמשה לא היה את הכוח להילחם עם עמלק והיה צריך כביכול את העזרה של אהרון וחור שיתמכו בידיו כדי לנצח, מה קרה למשה שהיה גיבור חיל, שלפתע לא יכול להרים את ידיו?

אמרנו היום בברכות השחר ברכת "הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה". שואלים בשם ר' אריה לוי זצ"ל: "מדוע תקנו לנו חכמים שזו תהיה הברכה הראשונה על כך שהתרגול יודע

להבחין בין יום ללילה?"

אל תתפלאו שהכל משתנה לטובה!
החיבור הימי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!
חדש! חיזוק יומי קצר: 03-3090-990
הקו המלא: 03-3090-900
סרטון יומי: 058-3139000

מנשה צאלח 8 רמלה
בשעה 20:45
בית הכנסת 'הקראון'
יום חמישי | לגברים ולנשים

נחום בגין 24 פתח תקווה
בשעה 22:00
בית הכנסת תהילות השם
יום חמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק
בשעה 18:00
בית הכנסת אחוזת מרדכי
יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב
24 תל אביב בשעה 21:00
בית הכנסת נחלת אבות
יום שלישי | לגברים ולנשים

"שלוש, את רוצה שאכין לך כוס תה?" אין תגובה, אין דבר! אתה שלחת מסר, דאגת שלא יהיה נתק.

אחרי שעה תן עוד משפט "את רוצה שאקנה משהו במכולת?" אין תגובה, אבל גם כעת לא ממש משנה, כי מה שחשוב פה זה ששמרת על החבל הדק. **ומתי? כבר עכשיו! לא לדחות את זה לאחר כך!**

עצם זה ששמרת על החבל הדק הזה של החיבור בקטן ביניכם גרמת במעשיך שלא נוצר כאן נתק אמיתי, וקל וחומר שלא דחית את זה לאחר זה, כבר יהיה לך הרבה יותר קל לאחות את המצב. **אלו שני יסודות לחיים שמשלימים זה את זה.**

יום אחד הנכד שלי נכווה ביד. זה היה נראה פס קטן כאילו לא קרה כלום, אבל אני אמרתי "עכשיו אנחנו הולכים לטפל" אפילו שזה נראה כרגע כלום. נסעתי עם הנכד לרב בורנשטיין, מומחה לכוויות הוא הסתכל ואמר "יש לכם סיעתא דשמיא שבאתם מיד, אם לא הייתם באים זה היה מתנפח ומגרד ואז כל הפס הזה היה מזדהם, הגעתם בזמן, כעת בעז"ה זה יעבור לו בקלות". **למדתי מזה כשדוחים, צריך אחר כך הרבה רחמים.**

יהודי קם בבוקר, פותח את היום עם הברכה של 'הנותן לשכוי בינה' - אתם יודעים למה? כי השכוי מיד כשהוא מבחין שהלילה התהפך ליום הוא מתחיל לקרא בקול גדול, הוא לא אומר לעצמו - אולי נחכה שיאיר קצת יותר... לכו תשאלו את מי שיש לו תרגולים באיזה שעה הם כבר משכימים... באים חז"ל ומתקנים לנו את הברכה החשובה הזאת שתהיה ברכה ראשונה לפני כל הברכות כדי לומר לנו "תלמד מהתרגול שגם אתה כשאתה בא לכבד את ה', כשאתה רוצה לעבוד את השם - תלמד לעשות כל דבר בזמן שלו, ולא לדחות! עם המסר הזה **אנו צריכים לפתוח את היום כל בוקר.**

ליסוד של היום לא קוראים 'זריזות' אלא 'כבוד' כי הזריזות זה משהו אחר לגמרי, ה"זריזים **מקדימים** למצוות", עוד לפני שיבקשו מהם הם כבר שם. זו דרגה הרבה יותר גבוהה, אבל אנחנו מדברים על השלב שלפני הזריזות, על הבסיס שאיתו נתחיל בעזרת ה'. מתי? לא מחר בבוקר... **כאן ועכשיו!** ואז נזכה לסייעתא דשמיא בשלום בית, בחינוך הילדים, בפרנסה.

דע לך, כשאתה עושה כל דבר בזמן שלו יש לך הצלחה כאין דוגמתה.

ה' יזכנו לדרך האמת. אמן כן יהי רצון.

האם בחינוך ילדים גם שייך את המושג הזה של דחיה? בוודאי שכן!!!

שהילד בבית בן הארבע כבר מתחצף להוריו "לא רוצה, לא בא לי" וההורים אומרים "לא חשוב, שטויות, הוא קטן", בנוסף הם עוד נהנים מהחכמות שהוא משמיע. שרק הוא אומר "לא בא לי" כולם מבסוטים - "איזה ילד פיקח ועירני..."

ידידי היקר, באיזה גיל אתה חושב להתחיל לחנך אותו? אתה דוחה את החינוך של הילד לאחר כך? אחר כך צריך הרבה תמיכה, זה עלול להיות לא פשוט כבר.

אותו הדבר בבניה של הבית של כל זוג צעיר. יש אנשים שבשנה הראשונה חוגגים, עושים מה שבא להם בבית, מתי הבן אדם מתעורר לתקן? לצערנו רק אחר שנהיה בלאגן וצרות. אחיי ורעי, לא לחכות לבלאגן, כמה שיותר עכשיו. עכשיו תעבוד, לא לדחות את הדברים לאחר כך. **זה יסוד לחיים.**

כעת לא פלא שענני הכבוד עמדו לעם ישראל דווקא בזכות אהרון, אהרון הכהן היה הסמל של ה"כאן ועכשיו", שהרי עליו נאמר - "הוי מתלמידיו של אהרון אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה". מהו ההבדל בין אוהב שלום לרודף שלום? ה'אוהב שלום' כאשר הוא שומע שיש זוג שנמצאים במריבה או לא מסתדרים, הוא לוקח את היומן ורושם לעצמו בע"ה מחר על הבוקר אשתדל לטפל ביניהם. אבל ה'רודף שלום' - אינו רושם בשום פנקס, הוא רץ עכשיו כמה שיותר מהר לנסות לגשת ולהשכין שלום. **זה סמל הכאן ועכשיו.**

וכעת ברשותכם אני רוצה להוסיף דבר שמשלים את היסוד הקודם והוא מאוד חשוב:

"אחד היסודות החשובים זה תמיד תשמור על חבל דק". מה הכוונה? **כבר נסביר.**

הרבה פעמים קורה שבין בני הזוג יש משהו לא טוב כרגע, ואז שניהם נכנסים לשתיקה. שניהם פגועים, הוא פגוע ממנה והיא פגועה ממנו, נהיה נתק ולא מדברים. חצי שעה, שעה, שעתים... **ככל הזמן שעובר הקרע נהיה יותר ויותר גדול.** הוא מבטיח לעצמו "מחר בבוקר אדבר איתה" ואף היא אומרת לעצמה "כן, מחר אני אדבר איתו" והם לא מבינים שהם גורמים לתוספת ריחוק וכאב ולתוספת משקעים בנפש. **אל תתנו לזה לקרות!** כבר עכשיו לא לאבד את החבל הדק, צריך להמשיך לדבר, אפילו שזה קשה וקשה מאוד.

הבעל לפעמים אומר: "אבל כשאני מדבר איתה היא לא עונה" לא משנה, תמשיך לדבר איתה.

בעל שמקיים את מה שאשתו מבקשת ממנו בלי להשתהות, איך אני יודע? תשאלו את הנשים שלכם בבית בעצמכם, מה הם היו מעדיפות, אם תשמעו תשובה אחרת ממה שדיברנו תעדכנו אותי דחוף...

כשאתה הולך לבקש הנחה בארנונה אתה יכול לחכות שעות עד שהפקידה מקבלת אותך ועד שהיא מתפנה אתה מקבל ממנה תשובה בסגנון של: "תניח פה את המסמכים ותמתין עד שיקראו לך".

כן, אבל המתנתי עד עכשיו... "אדוני, תמתין עוד זה מה יש..."

לפתע אתה קולט שנכנס מישוה, איך שהפקידה קולטת אותו במבטה היא קמה אליו, מתעניינת לרצונו, לוקחת ממנו את הניירות, ותוך כמה דקות מודיעה לו שהוא יכול לחזור לעסקיו, ההנחה סודרה לכל החיים... שיהיה בהצלחה. **מכירים?**

איך זה? התשובה היא: הוא האחין של ראש העיר ולכן מכבדים אותו. אתה לא מכובד כמוהו, לכן לך אומרים להמתין.

למדנו מכאן: **מי שממתין זה סימן שהוא לא מספיק מכובד.**

זה בעצם השורש של עמלק! לגרום לך להמתין ולא לעשות מיד.

כשמשוה רבנו היה צריך לצאת למלחמה עם עמלק בפעם הראשונה נתרשלו ידיו (חז"ל), כמו שנאמר "מלחמה לה' בעמלק מחר", מחר ולא היום. אי לכך שהוא דחה את המלחמה למחר כבא אינו יכל לנצח באותה מלחמה והיה צריך שיחזיקו בידי, ואף הניצחון לא היה מושלם שהרי עד היום עוד לא השלמנו את המשימה ומצווים אנו למחות את עמלק.

אנו פוגשים את זה על הבחורים והבחורות שלנו, יכול להיות בחור כבר בשל לחתונה, המשגיח שלו בישיבה מתעניין אצלו: "מה נשמע? יש לי הצעה לשידוך טובה בשבילך, מה אתה אומר?" הבחור אומר "לא, תראה, אני עוד צעיר, תנו לי לחיות, תנו לי לנשום, עוד לא נהנית מהחיים, עזבו אותי".

סיפרה לי אחת על כך שהציעו לאחותה בת התשע עשרה בחור שלמד בישיבה אצלנו, בחור מעולה, והיא אמרה "אני רוצה עוד לחיות ולנשום". למה? אם הוא החצי נשמה שלך?

לפעמים כשאתה דוחה את ההזדמנות שלך אחר כך זה כבר נהיה מאוד קשה, הסייעתא דשמיא מסתלקת ממי שמתנהג כך, כמובן אילולא נטל עצה מרבתי או מגדולי הדור.

"זאלה יעמדו על הברכה"

"זכות העלון מוקדשת באהבה ובהערכה רבה לשותפיו הנאמנים ומפיצי העלון ובי' זכות הבעש"ט ו' אשר תג עליהם אכ"ר"

ההצלחת נהוראי בן מוריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פועה וכל משפחת אזולאי בבני חיי ומזוניה

להצלחת מש' כהן, מש' לוי אברהם, מש' תמם, שיי בן רחל |

לעילוי נשמת שלום בן חנה, פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה, ציון בן בוליסה, ויקטוריה בת פרידה, משה, יצחק, פרידה וסופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעימה, לע"נ ניסים סימו בן עליזה ולע"נ ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לע"נ אסתר בת שבה לע"נ חנה בת אסתר מלול, מפרט בת רחל

ר' אברהם רחניא

רפלקסולוג בכיר

סמלון א"ל ז"ל פ"ה, גימל פ"ה

רפואה פורצת דרך

מנשיר תדרים בינלאומי מאבחן ומרפא בריק ומנטה

09-8650524 | 052-7674619/8

"חוק הכדים והצבעים"

פינת הסיפור של אשת חיל מוכנים? מתחילים: בארץ רחוקה בין הרים וגבעות חי לו עם מיוחד עם **מלך וארמון**. מלך טוב לב ורחמן שהשפיע כל טוב לכל העם. העם מצדו את המלך אהב (אפילו מאוד) וקיבל מהמלך את הכל וביקש עוד ועוד... אוצרות המלך מעולם לא נגמרו ונראה כאילו כל העושר של העולם היה שייך לו. המלך מצדו אהב לתת והעם קיבל והתעשרו!

התעשר השמין ו...? נכון, בעט!
כך זה קורה כחוק הבריאה אם אין גבול ל**שפע** מהר מאוד זה הופך אצל המקבל ל**לפסע** התייעץ המלך עם מועצת החכמים והוחלט לחלק לעם, כדים בצבעים שונים. כדים צהובים, ירוקים, כחולים ואדומים למעשה כדים שונים בהמון צבעים. **כל משפחה קיבלה כד בצבע שונה.**

הכרוז של המלך הכריז: פעם בשבוע יגיע שליח מטעם המלך לכיכר העיר, עם כד מלא כסף וזהב. כל פעם הכד יהיה בצבע אחר, מי שכדו דומה בצבעו לכד המלך יוכל לקבל את השפע שבתוכו.
וכך בפעם הראשונה התכנס העם בכיכר העיר וכל אחד החזיק את כדו שצבוע בצבע שונה מחברו. הפעם, שליח המלך הגיע עם כד בצבע **צהוב**.

מתוך הקהלה היה **בר מזל** אחד עם צבע זהה לכד המלך והשליח העניק את תוכן הכד לתושב. התושב שקיבל היה מאושר וכל יתר התושבים חזרו לביתם מאוכזבים. את אט צבעו של כד המלך הפך מיוחד יותר ויותר עד שלאף אחד לא היה כד בצבע המלך. התושבים ניסו לשוחח עם השליח, אך לשווא. כך עברו שבועות, חודשים ושנים והעם לא קיבל מהמלך שפע. רק מיזיד פעם באופן נדיר שמעו על תושב שזכה בתוכן הכד.
המלך מצדו הצטער על עמו שלאט לאט הלך ו**נעשה בעצמו עני וירוד**. חלק מהתושבים התייאשו ועברו לארץ אחרת ואלו שנשארו כבר איבדו תקווה. ונהפכו להיות כעסנים. הם האשימו במצבם את המלך וכן אחד את השני.

יום אחד הגיעה להתגורר בממלכה גברת שמחה ואדיבה. היא חיכה לכולם, אמרה שלום, אבל סביבה העם רק רטן וכעס, חרק בשיניו ומילמל... **עוד מעט גם היא לא תצחק יותר!** גם היא קיבלה מארמון המלך כד והוסבר לה "**חוק הכדים והצבעים**".
כמו כולם אף היא, ביום המיועד הגיעה לכיכר העיר. גם לה היה כד בצבע שונה מכד המלך. אבל בשונה מכולם היא ניגשה לשליח עם כדה השונה ושוחחה עם השליח. שליח המלך חייך (זה היה נדיר) ואז קרה נס גדול... **הצבע הכד שבידה השתנה לצבע כדו של המלך.**

השליח נתן לה את תוכן הכד והיא שמחה והודתה וחזרה לביתה מחויכת מאוד. העם היה המום והתרגש. בשבוע שאחרי שוב הגיע שליח המלך עם כד בצבע שונה ושוב אף אחד לא אחז בכד כזה. גם הפעם ניגשה הגברת לשליח, שוחחה עמו ושוב כדה החליף את צבעו לצבע של המלך. ושוב היא זאת שקיבלה את שפע המלך.

למה היא כן ואנו לא? שאלו התושבים את השליח. היא ידעה איך לבקש! ענה להם. החליט העם לארגן משלחת לביתה של הגברת ולברר ממנה איך היא מהשליח מבקשת. דפקו בדלת ביתה מלאי חשש, האם היא תגלה את הסוד? הכניסה הגברת את המשלחת לביתה בנועם ושמחה.
זקן המשלחת דיבר ראשון: "האם בבקשה תוכלי לגלות לנו את הסוד, איך את מבקשת משליחו של המלך את האוצר?"
נענתה הגברת ואמרה: **ביקשתי שתי בקשות!** הבקשה הראשונה: שהמלך ירחם עלי ויזכה אותי לקבל את המציאות שיש לי כד בצבע שונה משל המלך. שיזכה אותי להכיר שזאת המציאות שלי שבלי רחמי המלך אני בעלת כד בצבע שונה, שלא אהיה כועסת ומרירה כמו יתר התושבים ולא אאשים אף אחד במצבי ואמשך לחייך. לאחר שבקשתי הראשונה התמלאה ונכנסה שמחה לליבי, הבנתי ש'כך אני בלי רחמי השם'. שראיתי את השליח מחייך אלי, העזתי... ו...ביקשתי את רחמי המלך שימצא דרך לתת לי שפע למרות שאני מציאות של כד שונה, ואז הישועה הגיע והכד שלי החליף צבע. כמו שראיתם בעצמכם....

למד העם מהגברת החכמה והשפע חזר לממלכה.
קולמוס הלב: כשיש לנו לדוגמה בעיית "עקרות"... איך לבקש מאבא שבשמים? "אבא תזכה אותי להכיר שאני מציאות של עקרות, שבלי הרחמים שלך אין מצב שיש לי ילדים, תזכה אותי להכיר שכך אני נראית בלי הרחמים שלך"
בהתחלה לבקש רק את זה. לאט לאט נכנסת בלב שמחה והשלמה שזאת המציאות שלנו: עקרות! כך אנחנו בלי רחמי השם. בלי מרירות, בלי כעסים, בלי האשמות. ואז נעמוד לבקש את הבקשה השנייה: "אבא תרחם עלינו בבקשה ולמרות שזאת המציאות שלנו בלי הרחמים שלך... אנא רחם עלינו ותן לנו ילדים". הישועה הגיע, הכלי שלנו ישתנה ויתאים את עצמו לשפע שהשם מוריד לנו כל הזמן. כך למציאת זיווג, כך לפרנסה, לחינוך ילדים, לשלום בית, למעשה להכל. וכשנראה אדם אחר עם בעיה כמו שלנו... לא נחנשא מעליו... נמשך לבקש גם בעבורו - "אבא כמו שריחמת עלי רחם גם עליו ותן גם לוי".

בושה טובה

היום מוטי הגיע תוסס לפתח, כָּאֵלוּ הָרְגַע הוּא אֶכַל סֶכְרִיּוֹת קוֹפְצוֹת וְהוּן מְקִיפּוֹת אוֹתוֹ... הָרַב הֶצְטַרַךְ לְהַעִיר לוֹ כְּמָה פְּעָמִים בְּמַהֲלָךְ הַשְּׁעוּר וּבְאִיזוֹשֶׁהוּ שָׁלַב מוֹטִי אָמַר בְּשֶׁקֶט "אוֹף, דֵּי כָּבֵד, תִּנְיַח לִי" אָבַל הָרַב שָׁמַע כָּל מְלָה בְּמִלָּה וְאָמַר לוֹ "מוֹטִי, שְׁמַעְתִּי אֶת מַה שְּׁאָמַרְתָּ. תִּגַּשׁ אֵלַי בְּבִקְשָׁה בְּתֵם הַשְּׁעוּר". מוֹטִי מָמַשׁ הִתְבַּיַּשׁ כִּי הוּא לֹא בְּאֶמֶת הִתְכַּוֵּן לְמָה שְּׁאָמַר וּבִטַח לְבָטַח שֶׁהָרַב לֹא יִשְׁמַע וְגַם כִּי עֵינָיו כָּל הַתְּלַמִּידִים נִשְׂאוּ עֲלָיו.

בְּתֵם הַשְּׁעוּר מוֹטִי נִגַּשׁ לְרַב וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ סְלִיחָה "הָרַב, אֲנִי מְמַשׁ מְצִטְעֵר, הָרַב יוֹדֵעַ כְּמָה אֲנִי מְכַבֵּד אוֹתוֹ וְלֹא הִתְכַּוֵּנְתִּי לְמָה שְּׁאָמַרְתִּי". הָרַב הִרְגִּישׁ אֶת הַבוֹשָׁה שֶׁל מוֹטִי וְהִבִּין שֶׁאֵין מַה לְהוֹכִיחַ אוֹתוֹ כִּי הַבוֹשָׁה עֲצָמָה כָּבֵד "מְלַמֶּדֶת" אוֹתוֹ לֹא לְחַזֵּר עַל מַה שֶׁעָשָׂה וְלִכְן הוּא רַק אָמַר: "מוֹטִי, אֲנִי מְבַקֵּשׁ שְׁנָה לֹא יִחֹזֵר עַל עֲצָמוֹ". מוֹטִי הִנְהִי בְּרֹאשׁוֹ בְּבִשְׁתִּי פְּנִים וְהִלָּךְ.

יְלָדִים יְקָרִים, לְפַעֲמִים אֲנַחְנוּ מִתְבַּיַּשִּׁים בְּמַעֲשִׂים שֶׁלֵּנוּ וּמִתְחַרְטִים עֲלֵיהֶם. הַשֵּׁם שׁוֹלַח לָנוּ אֶת הַבוֹשָׁה כְּדִי לְשַׁמֵּר עֲלֵינוּ מִפְּנֵי עֲבֻרוֹת וְרוּחַ שְׁטוּת. הַרְגֵשׁת הַבוֹשָׁה כָּל כָּף לֹא נִעִימָה שֶׁאֲנַחְנוּ לְמַדִּים מִמֶּנָּה דֶּרֶךְ אֶרֶץ וּמַדּוֹת טוֹבוֹת, לְסוּר מִרַע וּלְעֲשׂוֹת טוֹב כִּי זֶה רְצוֹן הַשֵּׁם. לְמַעֲשָׂה, הַבוֹשָׁה מְצִילָה אוֹתָנוּ מִמַּדּוֹת רָעוֹת.

דֶּרֶךְ הַבְּעַל שֵׁם טוֹב מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ לְהַעֲלוֹת אֶת הַבוֹשָׁה לְהַשֵּׁם: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כְּמוֹ שְׁאֲנִי מִתְבַּיַּשׁ מְבֹשֵׁר וְדָם שֶׁכָּף אֶתְבַּיַּשׁ מִמֶּךָ וְתוֹדָה שְׁאֵתָה מְזַכֶּה אוֹתִי בְּמַדַּת הַבוֹשָׁה". אֲנַחְנוּ מַעֲלִים אֶת הַבוֹשָׁה הַגִּשְׁמִית לְבוֹשָׁה רוּחָנִית.

פְּתוּב בְּגִמְרָא שְׁלוֹשָׁה סִימָנִים יֵשׁ בָּעַם יִשְׂרָאֵל "בִּישְׁנִים, רַחֲמָנִים וְגוּמְלֵי חֲסָדִים טוֹבִים" - בִּישְׁנִים - כְּדִי שֶׁמֶהַבוֹשָׁה נִלְמַד מֵהִי יִרְאֵת כְּבוֹד. נִלְמַד לְכַבֵּד כָּל אָדָם וְאָדָם בְּבַחֲבִינִת "אִיזוֹהוּ מְכַבֵּד הַמְּכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת".

כְּמָה חָשׁוּב שֵׁיט לִילָד בּוֹשָׁה מִרְבוּתָיו, הוֹרִיו וְחִבְרָיו.

שְׁבֵת שְׁלוֹם.
לִיאֵת בֶּן שְׁאֲנָן, מְטַפֶּלֶת רְגִשִׁית ע"פ דֶּרֶךְ הַבְּעִשְׂט"ט 052-5732470.

יתגדל ויתקדש שמיה רבא

עובדה: הפצת גליונות דרך הבעש"ט מביאה לך ישועות בשטח!!!

